

[Annelise Gottfredsen]

kunne modtage fra amts- og primærkommunen, fik vi i 1979 en ændring af teaterlovens § 16, som forøgede statens tilskud til 50 pct. Det konkrete forslag, som ministeren så udmærket har sat spørgsmålstegn ved begrundelsen for – og det glæder vi os til at høre forslagsstillerne svare på – skal jeg så behandle lidt mere generelt.

Det er efter det konservative folkepartis opfattelse ikke ønskeligt, at staten går ud over den støtte til egnsteatre, som vi kender, og det fremgår i øvrigt ikke af forslaget, at socialdemokratiet har anvist kompenserende besparelser på statens budget for denne merudgift på 2,5 mill. kr.

Det kan da være udmærket, at man eksperimenterer og skaber debat, som det nævnes i bemærkningerne til forslaget. Nu har vi i sidste uge bakket op om støtte til nationalscenens, Det kgl. Teaters, ombygning, og der er også bred enighed om værdien af vore landsdelssceners betydning for at bringe teateroplevelser ud over landsdelene.

Man kunne måske i virkeligheden betragte dette forslag som oplæg til en større debat om egnsteatrenes betydning og værdi, for spørgsmålet er nemlig, om ikke man med disse opsøgende teatre og børneteatre ofte – jeg vil ikke sige altid – giver tilskuerne stene for brød og ikke den form for teateroplevelse og tilvænnning til teaterkunst, som vel egentlig forudsættes af mange forældre, i hvert fald når de sender deres børn i teatret. Jeg mener, at kvalitetsspørgsmålet er væsentligt i en diskussion om fordeling af disse års sparsomme midler, og jeg mener, at hele kultur- og teaterpolitikken må behandles under ét. Hvis der er interesse for disse teaterformer, burde en større del af udgifterne måske finansieres over billetindtægten.

Konkluderende kan jeg altså sige, at vi må afvise dette forslag.

Mette Madsen (V):

Jeg synes, det var sådan en god lov om disse ting, vi fik lavet under SV-regeringen, fordi den først og fremmest levede op til alle de gode ord, vi alle sammen står og siger om decentralisering fra denne talerstol og alle andre talerstole, hver gang vi taler om kulturpolitik. Det her var virkelig ægte decentralisering. Vi sagde: kommunerne må selv bestemme, om de vil have et egnsteater. Hvis

de beslutter sig til det, er det fint, så giver vi 50 pct., vi giver det halve af det, det koster. Jeg synes altså stadig, det er den fine decentralisering, der ligger i det, vi skal holde fast ved i denne lovgivning.

Hvis vi nu ad bagdøren skal til at påtvinge kommunerne egnsteatre, de ikke selv har ønsket, er det imod lovens ånd, og derfor afviser vi dette forslag. Men det er da også rigtigt, som ministeren siger, at selv om loven har fungeret godt, har det vist sig, at der er nogle problemer, nemlig at det tynger hårdt på den kommune, der har været så positiv, at den har sagt: vi vil gerne have et egnsteater. Derfor vil vi også meget gerne være med til at se på, hvordan vi kan ændre det, men det må stadig være sådan, at decentralisering er alfa og omega i denne lovgivning. Det er ud fra den filosofi, den er lavet, og det må vi holde fast ved.

Når vi nu til næste år skal til at se på loven, vil jeg gerne lige sige et par ord om det, som hedder familieteater, og som er et begreb, jeg tror vi skal tage os lidt kærligt af. De familieteatre, vi har i øjeblikket, må vælge mellem to former for refusion, og gør de det, falder de i og for sig mellem to stole, idet der så kommer problemer ind med hensyn til, hvilke tider på dagen de kan få lov til at spille, tider på dagen, der netop ikke egner sig til familieforestillinger. Jeg vil altså meget gerne kigge nærmere på, om ikke vi kan få skabt bedre forhold for de såkaldte familieteatre.

Jeg ville selv have spurgt, om de fire teatre, der er nævnt heri, virkelig har det så hårdt, som det ser ud til efter forslaget, men det kan jeg jo springe over nu, for det har ministeren på glimrende måde gennemgået, og vi kan så også få tallene på bordet i kulturudvalget. Jeg regner også med, at forslagsstillerens ordfører heroppe vil fortælle, hvorfor man netop har taget de fire teatre med på den måde, man her har gjort.

Men der er en anden ting, jeg så vil gribe fat i, da jeg har lidt tid tilovers. Der står senere i bemærkningerne:

»De er debatskabende og tilbyder teateroplevelser til børn, som kan blive afgørende for disses mulighed for at tage imod kulturtilbud senere i livet.«

Jeg vil sætte et spørgsmålstegn ved, om det udelukkende er de teatre, der kommer rundt omkring i skolerne, som er afgørende.